

[Oluf Pedersen.]

27 000 Kr. til Øludbringning for Arbejderne paa Statsbanernes Centralværksteder i Aarhus og København. Selv om man ved Indgreb fra Statsrevisionens Side har faaet halveret denne Udgift, forstaar jeg den alligevel ikke, for skal der være Mening i denne høje Post, maa det dreje sig om et Ølforbrug saa stort, at man maatte kunne faa en Ølvogn til gratis at bringe Øllet ud.

Man forarges ogsaa, naar en Politidirektør skal have en ny flot Bil til Repræsentationskørsel, naar der i Forvejen er stillet en til Raadighed. Jeg synes, at to Vogne til det Brug er mere end den ene for meget.

Desværre er der altsaa store offentlige Udgifter, men jeg skal for mit Vedkommende ikke kritisere, men tværtimod komplimentere den højtærede Finansminister for, at han søger at faa dem dækket uden Optagelse af Laan. Vi kan være uenige med Finansministeren om selve Udskrivningens Form, men vi er ikke uenige med Ministeren i, at Dækning bør ske uden Laan. Her forekommer det mig, at den højtærede Finansminister gør sit bedste, og jeg vilde gerne, om Finansministeren heller ikke i Fremtiden lader sig friste længere ud paa den uforstandige Laanevej. Nu vil jeg ikke sige noget ondt om den Regering, vi havde under den sidste Krig, men det forekommer mig, at dens værste Fejl — hvem der saa end maa bære Hovedskylden —, det var de store Laan, og jeg synes derfor, at den Kritik, der rettes mod den højtærede Finansminister af det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen, har en slet Baggrund, thi den Føjltagelse, som det ærede Medlem dengang var med til, ønsker jeg nødtigt gentaget.

Det er nødvendigt at skaffe Dækning, men noget andet er, at det gælder om at lægge Byrden dør, hvor den ikke trykker Arbejdet, og det vil jo sige paa selve Jorden, hvilket er saa meget mere naturligt, som enhver Borger maa have lige Ret til Fædrelandets Jord. Naar der ofres Penge paa Fremme af Beskæftigelsen, bør man ikke fortsat ofre mere end nødvendigt, og man bør ikke forsømme den billigste Form for Beskæftigelsespolitik, den Politik, som er mest virksomhedsfuld, nemlig en Flytning af Byrden fra Varene, hvor den hemmer Beskæftigelsen, og over paa Jorden, hvor den fremmer Beskæftigelsen, idet den giver den bedst mulige Udnyttelse.

Man kan derfor forstaa, at vi for vort Vedkommende ud fra den Opfattelse maatte gaa imod en Forøgelse af Tolden paa Uld

og Bomuld, hvor rent ud sagt de Konserverative snød os andre, ligesom vi ikke vilde være med til Omsætningskatten paa Tøj. Denne Afgift stod der jo megen Strid om mellem Partierne, og det er næsten ikke til at faa Klarhed over, hvordan det laa; jeg har nu faaet den Opfattelse, at der var to Partier, der i sin Tid ikke vilde være med til dens Indførelse, og at der var to andre Partier, som nu ikke vilde være med til dens Afskaffelse. Vi var imod Indførelsen af denne Afgift og for dens Afskaffelse, og jeg tror, at Befolkningens store Flertal var enig med Retsforbundet deri.

Man er fra alle Sider imod de høje Priser — det er der givet Udtryk for af alle Ordførere her under denne Debat —, og det er vi ogsaa, men jeg synes ikke om, at man, for at imødegaa de høje Priser, skal gaa den Vej, som man fra visse Sider har antydnet, nemlig at lægge Afgift paa andre Varer. Det synes jeg er Bluff. Hvis vi skal holde et fast Prisniveau, og nogle Varer stiger — og det er uundgaaeligt, at nogle Varer maa stige —, saa kan det ikke lade sig gøre, medmindre vi faar andre Varer ned i Pris, og jeg kan ikke se, at man dør har anden Vej at gaa, end at man saa maa lette Tolden og Importafgiften samt de indirekte Skatter. Ellers bliver der ikke den nødvendige Baggrund for Kravet om, at Prisniveauet skal ligge fast. Jeg har derimod ikke nogen Sympati for, at man som et Led i Ønsket om at holde det faste Prisniveau skal gaa til en Kronehævning, nej, jeg synes, at vi her maa holde os til Jorden, det er et Grundlag, der er fast og holdbart. Nu ved jeg, at nogle, som er med i det nationale Samarbejde, mener, at de skal være imod vort Syn paa dette Omraade, og jeg er ganske klar over, at saa længe de har den Opfattelse, kan den Vej, som jeg ønsker vi skal gaa, ikke betrædes. Men det er mit Haab, at der engang skal komme en saa stærk national Følelse, at man fra alle Sider kommer til at erkende, at alle Danske maa have Ligeret til Fædrelandets Jord. Nu ligger det i selve Forholdene, at det nationale Samarbejde maa blive noget stillestaaende, men et virkeligt nationalt Samarbejde kan i det lange Løb kun bygges paa, at enhver Borger i Landet sikres Bo- og Virkeplads paa Fædrelandets Jord — først da faar vi et helt Folkets Danmark. Jeg vilde sætte Pris paa, om de mange smukke Ord maatte blive omsat i Handling, saa de ikke skurrer en i Ørene.

Det maa være saadan, at man maa kunne faa det nationale Samarbejde omsat i den praktiske Politik, hvis da ikke Hjertet